

Justinas Marcinkevičius

Tie langai

Dar gyvi. Dar mato tie langai,
pro kuriuos vaikystėj viskas tikra.
...Medžių šakos lyg ilgi nagai
visą naktį grabalioja stiklą.

Ir nubėga kūnu šiurpulys,
lyg per seną kūdrą šaltas vėjas.
Iš pat ryto langas ima lyt,
kol vienam kamputy prašviesėja.

Tiek valytų, lopytų, šveistų,
užkamšytų, paremtų balanom –
Jau nėra daugiau šviesių
ir tokių pilnų langų kaip mano.

Įsiremsi, būdavo, akim
ir su lango kryžium susiliesi –
ir jau niekas nepajėgs atimt,
ką suspėsi akimis paliesti.

Naktį jie pasislenka arčiau,
mėnesiena kaip sapnais užkloja...
Ką mačiau ir ko dar nemačiau,
aš už viską tiems langams dėkoju.

Nes ir šiandien – vaikiškai, ilgai
dar žiūriu į viską pro jų stiklą.

Jie gyvi. Jie mato, tie langai.

Tik pro juos, deja, ne viskas tikra.